

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 6 ภาค ชีวประวัติ

เรื่อง เมตตาบารมีของหลวงพ่อ



วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมโน

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกคน ทุกชาติ



เมตตาบารมีของหลวงพ่

คือหลวงพ่อกาวนาวิสุทธิคุณ เปี่ยมกรุณเมตตาจะหาไหน
ช่วยดับทุกข์ดับร้อนช่วยรอนภัย เป็นร่มไทรให้ประชาผาพักพิงฯ

กระโดดตึกเก้าชั้น

พิมพ์ใจ แซเตีย

๒๗ ม.ค. ๓๕

ดิฉันเริ่มป่วยเป็นโรคไตเมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๒ ไปตรวจที่โรงพยาบาลรามาริบัติ หมอได้ให้ยามาทาน จึงได้พักกับพี่สาวที่กรุงเทพฯ

ระหว่างพักอยู่ที่กรุงเทพฯ ได้ฝันไปว่า ตัวเองจะต้องตาย พอตายแล้วก็มีคนมาแห่ แต่ไม่ยอมไปกับเขา มีพระสงฆ์ห่มจีวรสีครามมาช่วย ๓ องค์ พระมาลูบศีรษะให้ บอกว่าไม่เป็นไรแล้ว ดิฉันก็ไหว้พระ แต่ไม่ทราบว่าเป็นใคร เป็นพระห่มผ้าเหลืองมา นานับถือมาก ลักษณะเหมือนพระพุทธรเจ้า

พอรุ่งขึ้น (๑ เม.ย. ๓๓) ก็ไม่สบาย พี่ได้พาไปหาหมอที่โรงพยาบาลรามาริบัติ หมอส่งให้นอนในโรงพยาบาลทันที
อยู่โรงพยาบาล ทานอาหารไม่ได้ นอนไม่หลับตั้งหลายวัน หมอก็ให้ทานยา มีอาการปวดตลอดเวลา ญาติที่เฝ้าบอกว่า จะกระโดดตึกตั้งหลายครั้งแล้ว แต่พอดีเขาอยู่เฝ้าจึงกระโดดไม่ได้

ห้องที่นอนอยู่นั้นเป็นห้อง ไอ.ซี.ยู. พยาบาลเขาไม่ให้เฝ้า พวกญาติก็เลยกลับบ้าน

ผู้ป่วยคนเดียวใกล้กับเขาบอกว่า ตอนนี้จะไปโดด เขาก็เห็น พอจะโดดเขาก็ตั้ง ตั้งไปแต่ก็ไม่รู้เรื่องเลย เขาตั้งไว้บอกว่า อย่าโดดอย่าโดด

เขาตั้งไม่ไหวก็เลยปล่อยให้โดดลงไป พอโดดแล้วเขาก็ไปบอกพยาบาล ปรากฏว่าที่กระโดดนั้นอยู่ตึกฟ้าชั้น ๙ ต้องปีนขึ้นไปโดยแล้วไปค้างอยู่ที่ชั้น ๖ หลังจากนั้นก็สลบไม่รู้เรื่องเลยเป็นเวลา ๓ เดือน

เหตุที่ไปกระโดด เพราะมีคนมาบอกว่า อยากกลับบ้านไหม ถ้าจะกลับให้ไปทางนี้ จึงได้แต่พยายามจะไปกระโดดให้ได้

ตอนที่สลบอยู่นั้น หมอได้จับมัดเท้ามัดมือทั้งสองข้าง เพราะต้องใส่สายยางตั้ง ๑๐ กว่าสาย มีทั้งสายออกซิเจนช่วยหายใจ สายให้อาหาร สายล้างไต สายดูดของเสียจากภายใน เนื่องจากซีโอรังไปทิ่มปอด สายขยับง่าย ฯลฯ

น้ำหนักตอนเข้าโรงพยาบาลประมาณ ๖๐ กว่า กก. หลังจากโดดแล้วใหญ่เป็นสองเท่า นอนเต็มเตียงเลย ปัจจุบันตัวเล็กลงเหลือเพียง ๔๐ กก. เท่านั้น

หมอตี๊ดแลคนไข้ได้บอกกับคุณแม่ว่าให้ทำใจได้แล้ว แต่คุณน้าละออกกับคุณน้าทองสุข อัฐโส บอกว่าให้พามาหาหลวงพ่ोजรัญ วัดอัมพวัน เพราะรู้ว่าหลวงพ่จะช่วยได้

คุณน้าทั้งสองเล่าว่า ความจริงก็ไม่ค่อยรู้จักหลวงพ่ ไปเชียงใหม่กลับมา มีคนบอกว่า หลวงพ่อดูนี้เก่ง ก็เลยเข้าเฝ้ามาตั้งแต่ ๖ โมงเช้า กว่าจะได้พบหลวงพ่ เวลาบ่าย ๒ โมง ก็อดส่าหนึ่งคอยจนพบ

คิดว่าจะชวนกันมานั่งกรรมฐาน แต่พอดีหลานป่วยหนัก เลยไปชวนแม่เขามาหาหลวงพ่ บอกว่าหลวงพ่อดูนี้ช่วยได้ เพราะช่วยมาหลายคนแล้ว

พากันมาถึงวัดประมาณเที่ยงคืนได้พักที่วัด รุ่งเช้าได้พบหลวงพ่ ได้เล่าให้หลวงพ่ฟัง หลวงพ่ก็ให้เขียนชื่อนามสกุลของเด็กและหลวงพ่ถามว่า อยู่ห้องไหน ตึกที่เท่าไร โรงพยาบาลอะไร

แล้วก็บอกให้แม่เด็กกลับไปหลวงพ่จะช่วย หายแน่ และให้นำทั้งสองคนอยู่ปฏิบัติกรรมฐาน ๗ วัน

พอกลับไป หมอบอกว่าพูดได้แล้ว อาการก็ดีขึ้นเรื่อย ๆ มา รวมเวลารักษาตัวที่โรงพยาบาลประมาณ ๓ เดือน ตอนโดดตึกไม่รู้สีกตัว พอรู้สึกตัวก็ปรากฏว่า โรคหายหมดแล้ว เหมือนเกิดใหม่

เพราะหมอบอกว่าช่วยไม่ได้แล้ว เวลาหายใจเลือดออกทางปากจากจมูกเต็มไปหมด พอไปดูแล้วไม่รอด ๙๙% ก็ไม่มีที่พึ่งแล้ว นอกจากหลวงพ่อดูคนเดียว ถ้าหลวงพ่อดูไม่รอดก็คงไม่รอด

แต่หลวงพ่อดูบอกว่า รอด ไปเถอะจะช่วย หายแน่

ตอนที่นอนอยู่โรงพยาบาลนั้น มีความรู้สึกตัวอยู่ตลอดเวลา แต่ดูภายนอกเขาเห็นว่าสลบ และมีอาการปวด

ดิฉันนอนอยู่บนเตียง เห็นเป็นดวงแวบ ๆ สองดวง ดวงใหญ่กับดวงเล็ก มันจะเข้ามาใกล้เรื่อย ๆ เข้าใกล้แล้ว มันก็ลอยไปลอยมาตามห้อง มันจะเข้ามาหาตัวให้ได้

มีความรู้สึกว่ามันไม่ได้มาเป็นมิตร มาไม่ดี ก็ไม่ยอม พอดีอาโกเขาเข้ามาใกล้ เลยไปดึงหลวงพ่ (พระเครื่อง) ของอาโกมา คือหลวงพ่พรม วัดช่องแค มาถือไว้แล้ว ดวงใหญ่ก็ลอยขึ้นไปเรื่อย ๆ ดวงเล็กพอเห็นหลวงพ่อก็กายไปเลย แต่ดวงใหญ่ยังไม่ยอมไป



พอถึงวันนั้น สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช มาทำพิธีที่ตักล้าง หัวหน้าพยาบาลเขาก็ไปนิมนต์สมเด็จพระสังฆราชมาด้น้ำมนต์ให้ พอรดน้ำมนต์แล้ว ที่เป็นดวง ๆ ก็หายไปเลย แล้วก็ค่อยดีขึ้นมาเรื่อย เพื่อนที่ข้างเตียงเขาเล่าว่า ตอนที่เขานอนอยู่ ยังไม่รู้ตัว มีคนไข้เข้ามาในห้อง ไอ.ซี.ยู. ชื่อพิมพ์ใจ ชื่อเดียวกันเลย ตอนแรกที่เขายังไม่ได้เข้ามา เพื่อนที่ข้างเตียงฝันว่า มีคน ๒ คน จะมาเอาคนชื่อพิมพ์ใจ คนผมยาว ๆ (ตอนนั้นผมยังยาวอยู่) มาถามเขา เขาก็บอกว่าอยู่เตียงโน้น เขาก็เห็นแล้วเขาก็เล่าให้ฟัง

พออีกวันหนึ่ง ก็มีคนชื่อพิมพ์ใจ เข้ามาอีกเตียงหนึ่ง เขาเข้ามาดี ๆ มาอยู่ข้าง ๆ แต่ดิฉันป่วยหนัก คุณแม่ได้ไปบอกให้หลวงพ่ช่วย และหลังจากโดนตักแล้ว หมอและพยาบาลคิดว่าไม่รอด แล้วก็ตัดผมให้สั้น พออยู่มากก็ไม่เกินวัน คนที่ชื่อพิมพ์ใจที่อยู่ข้างเตียงก็ตายเลย ทั้ง ๆ ที่เขาก็ไม่ได้เป็นอะไรมาก ยังดี ๆ อยู่เลย ยังเดินมาคุย มาคอยดูดิฉัน อยู่ ๆ เขาก็ตายคุณแม่เล่าว่าตอนที่อยู๋โรงพยาบาล ตัวบวมเต็มเตียง สมอบบวมนิ่มเหมือนลูกโป่ง ศีรษะสูงโตขึ้น เป็นไตขึ้นสมอง หมอเรียกว่า “ไตหลังลิ้ม” และดิฉันมีอาการเพื่อเรื่องผีสองดวงตลอดเวลา และเพื่อว่ามีพระมาช่วย แล้วก็แปลกที่ว่าดิฉันถูกมัดมือ มัดเท้า ปิดตา แต่ก็มีคนมาพูดปากกา มาจดบันทึกได้ โดยยกเข้าชั้นขึ้นมานับที่ไว้ตั้ง ๒ เล่ม พอฟื้นขึ้นมาก็หายหมด ไม่เห็นเจ็บอะไร มีแผลเป็นที่แขนนิดหน่อยเท่านั้น ได้ออกจากโรงพยาบาลเมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๓๔ คุณแม่ได้พามาหาหลวงพ่หลวงพ่ได้เป่าศีรษะให้ แล้วบอกว่าหาย และมอบพระให้ดิฉัน ๒ องค์ สำหรับไว้ติดตัวกลับไปอยู่ที่บ้านประมาณปลายเดือนสิงหาคม มีอาการชักกระตุกที่มีอย่างช้าๆ และเลื่อนมากระตุกทั้งตัว จึงต้องเข้าโรงพยาบาลอีก เมื่อออกจากโรงพยาบาลก็ดีขึ้นเรื่อยๆ ต่อมาวันที่ ๑๓ เมษายน ๒๕๓๕ คุณป้าคนโตและคุณน้าทั้งสอง ได้พามาเข้ากรรมฐานที่วัดอัมพวัน ตั้งใจจะอยู่หลายวัน แต่มีญาติเสีย เลยอยู่ได้คืนเดียว ได้มีโอกาสกราบหลวงพ่ และกราบเรียนถามของสงสัยต่าง ๆ หลวงพ่เล่าให้ฟังว่า

“วันที่แม่เด็กมา ร้องไห้ใหญ่เลย อาตมาบอกไม่ต้องร้องไห้ ร้องทำไมเล่า ไม่เป็นไรจะแม่เมตตาให้ ร้อยแล้ว เลยไม่ได้คุยกันเพราะจะรีบไป” ดิฉันได้เรียนถามเกี่ยวกับดวงที่เห็นสีขาว แวบ ๆ คลายจาว ๒ ดวงที่วนไปมาหลาย ๆ จะทำร้าย นั้นเป็นดวงอะไร

หลวงพ่ตอบว่า “แสงนี้มี ๒ ประการ คือเกี่ยวกับยมทูตอย่างหนึ่งจะมาเอาชีวิตไป อีกแสงหนึ่งมาช่วยเอาไว้”

ดิฉันเล่าให้หลวงพ่ฟังว่าคนข้างเตียงเขาฝันว่า จะมาหาคนชื่อพิมพ์ใจ ผมยาว ๆ พอถึงวันนั้นพยาบาลเขาตัดผมให้พอดี และมีคนป่วยชื่อพิมพ์ใจเข้ามาใหม่อีกคนหนึ่ง แต่เขาไม่เป็นอะไรมาก อยู่ดี ๆ เขาก็ตายหลวงพ่ตอบว่า “ไม่ต้องเป็นอะไรก็ตาย มันถึงคราวหมดเวลาแล้ว หนูจำไว้ ดวงสองดวง ดวงหนึ่งจะมาเอาแล้วดวงหนึ่งช่วยเอาไว้ มันเป็นอย่างนี้ หนุ่ยยังมีบุญวาสนาเพิ่มเติม แต่เหตุผลขอเท็จจริง หนูต้องตายวันนั้นแหละ ตายที่โดนตักแน่นอน แต่ตอนนั้นหลวงพ่กำลังเขียนหนังสืออยู่นะ เขียนอยู่ก็ แวบ ตกใจ วาบปากกา เห็นเด็กโดนตักก็แม่เมตตา “เมตตา” จะ สัพพะโร กัสสัมมานะ สัมภาวะเย อัปปะริมานัง เมตตาคุณณัง อะระหังเมตตา”

อธิษฐานจิตว่า “เด็กคนนี้เป็นญาติของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอช่วย ณ บัดนี้” บอกใครจะเชื่อได้

รู้เลยฝ่าไม่เกินวันสองวัน แม่เด็กจะต้องมา ยังบอกสมประสงค์เลยว่า “ใครมานั่งร้องไห้ที่นี่ บอกหลวงพ่ด้วย”

มาแล้วก็ไม่มีความจะคุยกัน และยังสั่งไว้ด้วยว่า ถ้าหายพาลูกพาหลานมานะ

นี่เห็นนะ ไม่ใช่ว่าหลวงพ่ไม่รู้ ถ้าไม่รู้มาก่อน หรือไม่เคยช่วยนะ ก็ต้องถามนาน ต้องคุยกันนาน แต่เมื่อบอกไม่ต้องคุย หยุดร้องไห้เสีย ช่วยแล้วนี่นา ก็พูดอย่างนี้

หนูนี้มีบุญนะหนูนะ หลวงพ่เคยอธิษฐานไว้ จะขอใช้หนี้มนุษย์ให้หมดในชาตินี้ โยมจำไว้ เราเกิดมาหลายชาติแล้ว เราเกี่ยวข้องกับใคร ใครจะรู้ได้

เกิดเรียนว่าตายเกิดมาตลอด เรายังไม่สามารถไปนิพพานได้ ก็ต้องเรียนมา บางทีมีโอกาสพบกันบ้าง ได้ช่วยเหลือกัน

เมื่อกลับจากวัดไปถึงบ้านก็มีอาการชักเหมือนเดิม หลังจากชักแล้วก็มีอาการดีขึ้นเรื่อย ๆ รู้สึกว่า ความจำ ปฏิภาณไหวพริบจะดีเหมือนเดิม คุณแม่ดีใจมากที่ดิฉันรอดตายมาได้

ขณะนี้ดิฉันยังอยู่ในความดูแลของแพทย์อยู่ ตอนแรกเขานัดเดือนละครั้ง ต่อมาสองเดือนครั้ง ตั้งแต่นั้นไปนัดสามเดือนครั้ง ระยะเวลาก่อนนัดห่างออกไปเรื่อย ๆ

หมอก็แปลกใจว่าทำไมดิฉันหายเป็นปกติได้ไว เมื่อก่อนเคยทานยาครั้งละ ๓๐ เม็ด เดียวนี้เหลือครั้งละ ๑๔ เม็ด

หลวงพ่ได้แนะนำให้ดื่มน้ำตะไคร้ชง ให้ดื่มน้ำต่าง ๆ จะช่วยรักษาและป้องกันกระดูกได้ เนื่องจากดิฉันทานยาโรครักษาโรครักษาเมื่อสะสมมากเข้าจะทำให้กระดูกผุได้

ดิฉันมีความซาบซึ้งในองค์หลวงพ่มาก ที่ช่วยให้ดิฉันรอดชีวิตมาได้ในครั้งนี้ และยังได้แนะนำวิธีแก้ไขผลกระทบจากการทานยาโรครักษาโรครักษา ทำให้ดิฉันมีความมั่นใจที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ และคงจะมีโอกาสได้ศึกษาต่อในการศึกษาหน้า

ดิฉันขอกราบเท้าหลวงพ่ ด้วยความระลึกในพระคุณเป็นอย่างสูง ดิฉันเหมือนเกิดใหม่แล้ว ภายใต้เมตตาธรรมของหลวงพ่

ขอหลวงพ่มีสุขภาพแข็งแรง มีอายุยืน จะได้เป็นที่พึ่งของปวงชนและหมู่มสัตว์ผู้ยากไร้ต่อไป

ดิฉันตั้งใจว่า ถ้าโอกาสอำนวย จะมาปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวัน เพื่อบูชาคุณแด่ผู้มีพระคุณทุกท่าน และอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร เพื่อรับอนุโมทนา และอธิษฐานกรรมต่อกันตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป



นางสาว พิมพ์ใจ แซ่เตียว
๐๙๔/๔ หมู่ ๑ ต.ช่องแค อ.ตาลดี
จ.นครสวรรค์

หลวงพ่อดิฉันเคารพเทิดทูน

อ. อรุณี อัคริทอง

ดิฉัน นางสาวอรุณี อัคริทอง อาจารย์ ๒ ระดับ ๖ โรงเรียนจอมสุรางค์อุปถัมภ์ จ.พระนครศรีอยุธยา รู้จักวัดอัมพวัน เพราะเขตการศึกษา ๖ ขอใช้สถานที่ของวัดจัดทำอุปกรณ์และแนวประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๖ ครั้งแรกที่มา ดิฉันรู้สึกแปลกในที่ที่มีญาติโยมมาพบหลวงพ่อกฎีกามากมาย ผิดกับวัดอื่น ๆ ที่เคยพบ ก็เลยสนใจ เวลาวางจากการทำอุปกรณ์ ดิฉันจะมานั่งในกุฏิ หลวงพ่อก็เห็นก็ถามว่ามาจากไหน ตอนนั้นรู้สึกดีใจมากที่ท่านเมตตาเรา ดังนั้นเมื่อมีเวลาวางทุกครั้งที่ดิฉันจะมานั่งในกุฏิหลวงพ่ และเมื่อหลวงพ่มีเวลาก็จะแสดงธรรมให้กับคณะครูและแนวด้วย การแสดงธรรมของท่านเป็นเรื่องฟังง่ายและนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน และเหมือนท่านจะทราบความรู้สึกนึกคิดของผู้ฟังธรรม ท่านมักแสดงธรรมที่ตรงกับใจของเราคิดเสมอ ๆ และดีใจที่สุดที่หลวงพ่เรียกชื่อ อรุณี ได้ เริ่มรู้สึกผูกพันกับวัดอัมพวันมากกว่าวัดอื่น ๆ รวมทั้งรู้สึกว่าวัดมีคุณค่าทางจิตใจเป็นครั้งแรกก็คือ วัดอัมพวัน ตั้งแต่นั้นมา ดิฉันก็มากราบหลวงพ่อยู่เสมอ หลวงพ่อก็ให้ความเมตตาเรียกลูกสาวทุกคำ ท่านจะตักเตือนและแนะแนวทางที่ดีเสมอ เมื่อดิฉันมีเรื่องไม่สบายใจมาปรึกษาท่าน ท่านก็ให้คำแนะนำตลอดเวลาและให้พบทุกครั้ง ๆ ที่ท่านหาเวลาพักผ่อนได้น้อยเหลือเกิน เมื่อมีเวลาวางดิฉันจะมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันและมาพร้อมกับนักเรียน ม.๖ ซึ่งจะมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันทุก ๆ ปี ท่านเมตตาต่อคณะครูอาจารย์และนักเรียนโรงเรียนจอมสุรางค์อุปถัมภ์มาก ทุกครั้งที่มาปฏิบัติธรรม ท่านจะแสดงธรรมให้เราทุกครั้ง ครั้งละหลาย ๆ ชั่วโมง พวกเราทุกคนชื่นชมและเคารพในหลวงพ่อย่างมาก ตลอดชีวิตที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน ดิฉันไม่เคยประสบอุบัติเหตุร้ายแรง ไม่เคยผ่าตัดและไม่เคยต้องนอนโรงพยาบาลเลย ทั้งนี้ส่วนหนึ่งดิฉันมั่นใจใจร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า มาจากการสวดมนต์ไหว้พระทุก ๆ เช้า และก่อนนอน การปฏิบัติธรรมของดิฉัน ดิฉันเคารพพระทุกรูป โดยเฉพาะหลวงพ่อดิฉัน ดิฉันจะพบกับเหตุการณ์ร้ายแรง แต่ก็รอดมาได้ด้วยบารมีและการแผ่เมตตาของหลวงพ่ บางครั้งก็ทราบ บางครั้งก็ไม่ทราบ

โดยเฉพาะเรื่องนี้ นักเรียนที่จบการศึกษาแล้วได้มาชวนดิฉันไปเที่ยวจังหวัดระยองด้วยในวันที่ ๑๓-๑๕ มีนาคม ๒๕๓๔ ดิฉันตัดสินใจอยู่นาน ในที่สุดไม่มีใครไปด้วย ดิฉันจึงรับปากไป โดยมีอาจารย์หญิงอีก ๑ ท่านไปเป็นเพื่อนกัน รถออกวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๓๔ เวลาประมาณ ๒๒.๐๐ น. พอขึ้นรถดิฉันก็สวดมนต์และหลับในรถ ก็รู้สึกเหมือนมีคนขับรถขับเร็วมาก อาจจะเนื่องจากยังวัยรุ่นอยู่ ถึงจังหวัดระยอง เช้าก็นั่งเรือไปเที่ยวเกาะเสม็ด และเช้าที่พักริมทะเล เหตุการณ์ปกติ รถที่หนึ่งไปจอดนอนแถบชายทะเล โดยคนขับไม่ทราบว่าเขาน้ำทะเลจะขึ้นมาทำให้รถขึ้นไม่ได้ ตอนแรกเราออกจากรถจากบ้านพักเวลา ๐๘.๐๐ น. ตรงของวันที่ ๑๔ มีนาคม ๓๔ แต่รถขึ้นจากน้ำทะเลไม่ได้ ต้องรอให้น้ำทะเลลงและจ้างรถลากขึ้นรถลงเราออกเดินทางประมาณ ๑๐.๐๐ น. เข้าไป ๒ ชั่วโมง เราตกลงว่าจะไปวัดญาณสังวราราม ขณะรถแล่นไป ดิฉันนอนในรถในความรู้สึกว่าไม่ได้หลับแต่เคลิ้มเท่านั้น ดิฉันสะดุ้งตื่นทันที เพราะเห็น **ของจดหมายสีขาวลอยมาหาดิฉัน เมื่อลอยมาใกล้ ๆ ดิฉันจำได้ว่า ลายมือหน้าของเป็นลายมือของหลวงพ่อดิฉัน** เขียนว่า **“พระภาวนาวิสุทธิคุณ วัดอัมพวัน ต.บ้านแปง อ.เมือง จ.สิงห์บุรี”** ดิฉันตกใจลุกขึ้นคิดว่าหลวงพ่จะบอกอะไรกับดิฉันหรือเปล่า ถ้าหลวงพ่จะบอกอะไรกับดิฉัน ทำไมท่านไม่เขียนหน้าของเป็นชื่อดิฉัน จะมีอะไรเกิดขึ้นหรือเปล่า ดิฉันเล่าให้เพื่อนฟังก็ไม่มีใครให้คำตอบได้ ดิฉันเก็บความสงสัยตลอดทาง แต่ก็คิดว่าวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๓๔ ดิฉันจะไปกราบหลวงพ่ที่วัดอัมพวันอยู่แล้วจะถามท่านวันนั้น ตลอดทางกลับอยุธยา รถที่หนึ่งไปขึ้นเบามาก แยกที่สุดในชีวิตของดิฉันตั้งแต่เคยนั่งรถมา แซงซ้าย แซงขวา จัดตรรกกันหน้าตลอดเวลา ตอนนั้นกลัวเกิดอุบัติเหตุที่สุด นั่งเกร็งและสวดมนต์มาตลอดทาง บอกเพื่อนให้เตือนคนขับว่าขับรถให้ช้ากว่านี้ เพื่อนก็บอกว่าไม่มีอะไรหรอก คนขับรถชำนาญมาก ยอมรับว่ากลัวมากที่สุด

ในที่สุดทุกคนมาถึง จ. อยุธยาด้วยความปลอดภัย ดิฉันและเพื่อนก็โล่งใจไปด้วย แต่ดิฉันยังไม่หายสงสัยในเรื่องจดหมาย เล่าให้เพื่อน ๆ ฟัง ไม่มีใครทราบ วันที่ ๒๔ มี.ค. ๓๔ ดิฉันและเพื่อน ๆ มากราบหลวงพ่ที่วัดอัมพวัน พอได้มีการบวชพระ ๑๐๑ รูป หลวงพ่ไม่วางตั้งแต่เช้า แต่ก็เมตตาถามดิฉัน ดิฉันถามหลวงพ่ว่า **“หลวงพ่คะ หลวงพ่จะบอกอะไรกับหนูคะ วันที่หนูไป จ.ระยอง”** หลวงพ่บอกว่า **“หลวงพ่แผ่เมตตาช่วยหนู เพราะถ้าหลวงพ่ไม่แผ่เมตตาให้ รถของลูกสาวต้องชนกับรถคันอื่น และลูกสาวต้องไปนอนโรงพยาบาล หัก ๒ ชั่วโมง** พูดพร้อมกับหยิบรูปของท่านส่งให้ดิฉัน ดิฉันตกใจมาก รวมทั้งตื่นตื่นใจจนน้ำตาไหลออกมาโดยไม่รู้ตัว ตื่นตื่นในความเมตตาของหลวงพ่ที่มีต่อดิฉันและครอบครัวโดยตลอด ดิฉันคิดถึงตัวเองว่าถ้าต้องเข้ารักษาในโรงพยาบาล ดิฉันจะเป็นอย่างไร แล้วนักเรียนจะเป็นอย่างไร คิดเพียงเท่านี้ ดิฉันก็กลัวจนสุดประมาณแล้ว ท่านบอกให้รอท่านก่อนเพราะท่านจะรีบเข้าโบสถ์ แต่เพื่อน ๆ มีธุระต้องกลับก่อน ดิฉันแจ้งกับพี่ ๆ ที่วัดว่าจะมากราบหลวงพ่ใหม่ เรียนหลวงพ่ด้วย



เมื่อมากราบหลวงพ่ที่วัดอีกครั้งพร้อมเพื่อน ๆ หลวงพ่เพียงจะขึ้นไปพักผ่อน แต่ก็บอกให้รอก่อน หลวงพ่เมตตาดีฉันและครอบครัวจริง ๆ ท่านบอกว่าวันนั้นถ้าท่านไม่แผ่เมตตาช่วยฉัน ฉันต้องเจ็บหนักเกือบถึงชีวิต แต่คลาดเคลื่อนด้วยเวลาด้วย ฉันนึกดีใจที่รอกออกไป ๒ ชั่วโมง และครั้งนี้เป็นครั้งที่ ๓ แล้วที่ท่านแผ่เมตตาช่วยฉัน ฉันขอกราบแทบเท้าหลวงพ่ในความเมตตาการุณาที่ท่านให้กับฉันและครอบครัวมาตลอด ท่านพูดเสมอว่า “หลวงพ่แผ่เมตตาให้อรุณและครอบครัวเสมอ ๆ” ท่านเป็น “หลวงพ่” ที่ฉันเคารพเทิดทูนตลอดชีวิต

การแผ่เมตตาให้ ผู้มีกุศลไม่พอก็ช่วยไม่ได้

พระภิกษุณาวาสิตคุณ

อาตมาประสบมาด้วยตนเอง ตัวอย่างเช่น เราชอบกับรัฐมนตรี ชอบกับอธิบดี จะนำเด็กไปฝาก คิดว่าต้องได้แน่ ๆ แต่แล้วไม่ได้ ก็ผิดหวังใจกัน

ถ้าเรานั่งเจริญกรรมฐาน จะทราบได้ว่าเด็กกุศลไม่พอ ต้องไปเพิ่มกุศลที่เด็ก

อาตมาก็กำหนด คิดหนอ ๆ ทำไมเอาเด็กไปฝากแล้ว รัฐมนตรีรับได้แต่ไม่ช่วยหนอ อ้อ เด็กกุศลไม่พอเข้างานนี้ไม่ได้ ถ้าเข้างานนี้จะต้องติดคุก ต้องไปทำงานเป็นลูกจ้างเขา เลยไม่มีบุญวาสนาจะได้อยู่กระทรวงมันออกมาอย่างนี้ ไม่ใช่ฝากได้ทุกอยางนะ

บางคนนำลูกมาฝาก ฝากไม่ได้ก็โกรธ บอกว่าจะไม่มาวัดนี้อีก ก็ได้ตำรากฎแห่งกรรมอีก ช่วยเขาได้มาก เขารักเรามาก ช่วยเขาได้น้อย เขารักเราน้อย ช่วยเขาไม่ได้เลย เขาไม่รักเราเลย นี่เป็นกฎแห่งกรรม

หัวหน้ากองแก็กรม

เมื่อสมัยหลวงชาตติระการโกศล เป็นปลัดกระทรวงมหาดไทย ชอบกับอาตมามาก อาตมานำเด็กไปฝากก็ไม่ได้ ฝากพลตำรวจเอก ประเสริฐ รุจิรวงศ์ ก็ไม่ได้ เพราะเด็กไม่มีกุศล

ผู้อำนวยการกองคนหนึ่ง อย่าไปปรากฏชื่อเลย นานมาแล้ว มาที่วัดนี้เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๕ พาคุณนายมาด้วย

มาบอกกับอาตมาว่า “กลัวใจจึงหลวงพ่อ”

อาตมาก็ถามว่า “กลัวใจเรื่องอะไร เดียวจะบอกให้”

เขาบอกว่า “ตำแหน่งในกองของผมมีว่าง ๑ ตำแหน่ง ต้องการรับวุฒิปริญญาโท สาขาที่ตรงกับงานถึงจะทำงานได้ แต่มีผู้ฝากหลายคนทั้งรัฐมนตรี ปลัดกระทรวง เจ้านายก็ฝาก ผมจะรับใคร ผมกลัวใจมาก หลวงพ่ถ้าผมรับฝากเข้างานไม่ได้ก็จะขัดใจกัน และก็ไม่เจริญในหน้าที่การงานแน่”

อาตมาก็บอกให้ผู้อำนวยการกองและคุณนาย **มานั่งกรรมฐานที่วัดอัมพวัน ๗ วัน** วันที่ลากลับจะบอกวิธีแก้ปัญหาก็

อาตมาแนะนำไปว่า ให้เด็กที่เจ้านายฝากมา**ทดลองทำงาน ๖ เดือน** ถ้าทำได้บรรจบหมดเลย แล้วป้อนงานให้ทำ

หัวหน้ากองก็รับนโยบายไปดำเนินการ เรียกคนที่ฝากมารับงาน บอกว่า คุณหนู หน้าที่นี้ต้องทำอย่างนั้นะ

พออยู่ได้ ๔-๕ วัน มาบอกแล้ว ท่านหัวหน้ากองครับ ผมทำไม่ได้เลย หัวหน้ากองดีกับผมเหลือเกิน ยังไม่ทันสอบให้ผมมาทำแล้ว ผมขอบคุณมาก

ฝ่ายผู้หญิงก็บอกว่า ท่านหัวหน้ากองคะ หนูไม่เคยทำงานอย่างนี้เลย ทำไม่ได้หรอก

ผู้อำนวยการกองก็บอกว่า หนูทำไม่ได้ ต้องไปบอกกับคุณลุงของหนูนะ เขาก็ไปบอกคุณลุง บอกให้ฝากงานที่ใหม่เถาะ งานที่นี้ทำไม่ได้ หัวหน้ากองดีที่สวดเลย

ตกลงว่าคนที่ว่าดีไม่ตรงกับงานก็ถอนไปหมด หัวหน้ากองก็สบายใจด้วย ได้สองชิ้นด้วย

นี่แหละวิธีทดสอบงานได้มากจากกรรมฐานทั้งสิ้น วิชาการบอกวิธีทำงาน ไม่ใช่บอกให้แก่ แต่การปฏิบัติธรรมเป็นการแก้ไขปัญหาวีชีวิต คือกฎแห่งกรรมที่ดีที่สุด